

Meillä Saukkolassa ollaan asioissa aina hieman edellä muita. Nytkin meillä ruvettu järjestämään EU-direktiivien mukaisia käymälöitä metsän eläimille. Ensimmäinen koekappale, lähinnä jäniksiä ja kettuja ajatellen, on sijoitettuna Saukkolan alueella sellaiselle paikalle, jossa eläimet voivat asioida aivan rauhassa tulematta ihmisten ilmoille.

Hirville tarkoitettu helpotuslaitos on vielä ideointiasteella, mutta suunnittelu laitetaan alulle heti kun tarvekartoitus on saatu tehdyksi. 😊

Köntyksiltä löytyi uusia lihaksia.

Köntyksien viime syksyinen voimisteluilta Sarvenperän koululla sai aivan uuden ilmeen kun Riuttasen Matti piti porukalle keppijumppaa. Onneksi sillä kerralla ei kaikki kirjoilla olevat sattuneet tulemaan voimisteluiltaan, niin saatiin keppien ja jumppaajien lukumäärät täsmäämään. Jumppakepit oli Pohjoisen Korpilahden yhteistyöyhdistyksen lahjoittanut Köntyksille.

Aluksi keppejä ihmeteltiin porukalla, väänneltiin ja käänneltiin ja lopuksi todettiin niiden olevan ihan tavallisia harjan varsia, mutta samanlaisiahan ne keppijumppakepitkin ovat. Matilla oli mukana myös kirjalliset ohjeet ja mallikuvapiirroksot kaikista tehtävistä liikkeistä.

Ilta aloitettiin varovasti Matin näyttäessä mallia lapojen irrottelulla ja sehän sujui kaikilta, keneltä paremmin ja keneltä vähän kankeammin.

Oiva ja Matit syventyneenä tutkimaan jumppakeppien "käyttöohjetta".

Loppua kohti liikkeet kävivät sitten hieman vaikeammiksi. Matinkin täytyi lukea paperista jopa kahteen kertaan, jotta sai käsityksen tehtävästä liikkeestä.

Kerran Matti pyysi Pekkaakin katsomaan tarkemmin piirroksessa esitettyä liikettä "Sinä kun työsi puolesta ymmärrät noita piirustuksia paremmin" ja vaati vielä esittämään mallisuorituksenkin. Jossakin liikkeessä taas Esko jäi keppinsä kanssa nalkkiin: "Mitenkäs minä saan nämä kädet täältä selän takaa pois?"

Lopuksi mentiin vielä puoli-istuvaan asentoon ja siitä keppiä poikittain jalkojen päällä kuljettaen lähes selälleen ja samaa reittiä takaisin. Tässä liikkeessä kepillä ikään kun siveltiin reisiä, niinpä Oiva, vanhinpia meistä, totesikin arvoituksellisesti "Harmi vaan kun joutuu sivelemään vain omia reisiä", johon toinen, aina sanavalmis Esko, puolestaan totesi: "Kyllä sekin jo meille tähän ikään riittää".

Tunti kului nopeasti keppien kanssa äheltäessä. Yllätykseksemme huomasimme aivan uusien lihasten joutuvaan rasitukselle. Yhteistuumin päätettiinkin aloittaa tämä keppijumppaaminen sen verran varovasti, että seuraavalla kerralla pidetään taas vaihteeksi perinteinen venytysjumppa. Otetaan sitten joku kerta tuonnempana uudelleen keppijumppaa, etteivät lihakset tule äkis-tään liian kipeiksi.

Pekka, yksi köntyksistä

"Vanhakin nyt nuortuu, kun keppi selkään suortuu..."
Leppäsen Arvo näyttää mallia nuoremmille.

Karjalan kunnahilla lapsena leikin...

Pienenä tyttönä jouduin perheeni kanssa syys-talvesta 1939 siirtymään koti-Helsingistä "kaupunkievakkoina" turvaan Myntyriille tuttuun ja rakkaaseen Saukkolankylään. Se tapahtui parahiksi ennen kuin ensimmäiset pommit alkoivat putoilla kaupunkiin. Enpä tiennyt, ja tuskin olisin silloin ymmärtänytään, mitä saman aikaisesti tapahtui omanikäisten lasten, Rontun Irman, Irjan ja Teemun, elämässä, joiden koti oli itärajalla, Kivennavan Hartosen kylässä. Sieltä oli paettava

tosissaan henkensä edestä.

Evakko-käsite tuli vuosien mittaan tutuksi. Väli- rauhan aikana syksyllä 1940 jatkoin Saukkosis-sa aloittamaani kansakoulun ensimmäistä luokkaa Helsingin Aleksis Kiven koulussa. Luokallemme oli tullut Karjalasta sinisilmäinen, tummatukkainen tyttö, nimeltään osuvasti Sinikka.

Opettaja Anni Peltonen, viisas lämmin ihminen, esitteli meille Sinikan ja kertoi siinä ohessa luovutetun Karjalan lasten surusta.

Sitten hän pyysi Sinikkaa laulamaan meille koti-seudustaan. Niinpä tämä seitsenvuotias laululintunen, kädet sievästi selän takana, kajautti "Karjalan termäsill`kun lapsena leikin kyykkiä keiloja kisaellen, maailman tieni mun minnekä veikin, kotoisia kunnahia unhoita en..."

Maailman tie vei Rontun Matin ja Alman perheineen kaikkineen Korpilahden Saukkolan kylään, jossa he asuivat kauan Puustin talossa maantien varressa. Veljeni Matti ja minä, jälleen kaupunkievakkoina jatkosodan alettua 1941, tietenkkin heti teimme tuttavuutta Irman, Irjan ja Teemun kanssa. Minä olin Irman kanssa samalla luokalla koulussa, ja Matista ja Teemusta tuli moniksi vuosiksi kaverit. Silloiseen tapaan olimme "kylälouutia", missä talossa vain oli lapsia, niin sinne heti! Eivätkä vain lapset luutineet, sillä tiedon kulkeminen oli sanan mukaisesti kulkemista. Jalkaisin tai suksijaloin monokengissä tai huopasissa haettiin sotauutiset, tiedot uusista säännöstelymääräyksistä, rintamalla olevien

kylän miesten kohtaloista sieltä, mistä tieto saatiin, ja kuljetettiin suusta-suuhun - menetelmällä.

Radio oli vain harvassa talossa, ja lehtiäkään ei tullut joka mökkiin.

Hyvin muistan, miten iltauutisten aikaan Tapanin tuvassa olivat seinänvieruspenkit kansoitettuja, ja tarkkaavainen hiljaisuus syntyi, kun Aarne napsautti radion lämpenemään. Niinpä oli tuiki tavallista tuo "luutiminen", ja tarpeellista. Haettiin paitsi tietoa ja seuraa myös vaistomaisesti tukea muista huolen täyttämistä kyläläisistä.

Puustin tuvassa oli lämmintä, kun täti paistoi isossa uunissa leipää, ja tietenkin lämpimäiskakkarat annettiin myös kyläluutien halukkaisiin käsiin. Aina maistui!

Vuosikymmenet ovat nyt pyyhkineet monta muistoa mielestä, mutta muuan näky on elävänä sielun silmissä. Ollaan aamulla koulun pihalla kellon soittoa odottamassa. On valoisa aika, koska hyvin näen, miten alas Kivelän polkua astelee kaksi pikkuista koulutyttöä reippaasti rinta rinnan, yhtä jalkaa. Kummallakin yllään ruudulliset päällyspuserot, päässä hiippalakkipäähineet, jonkalaiset silloin olivat tyttölasten muotia. Koltun helmat heilahtelevat rytmikkäästi askelten tahdissa. Irma ja Irja, niin hauskaasti saman tapaiset nimetkin!

Sota-aikaa kesti kauan. Kuinkahan moni lapsi ja aikuinen Saukkolankylässäkin huokaili ja rukoili, että sota pian loppuisi, että isä tulisi kotiin, että perhe saisi olla taas yhdessä niin kuin ennen, ja että pääsisi takaisin omaan kotiin. Kaikki eivät rauhan tultua päässeet. Rontun perhe sai uuden kodin Saukkosista, me muutimme taas Helsinkiin, maailma sitten meidät vieroitti...Mutta elämä jatkui, iloineen ja murheineen itsekullakin.

Irman ja Taunon koti on ollut minulle ja miehelleni kiinteä ja kallisarvoinen side Saukkolan kylään senkin jälkeen, kun elämä Myntyriellä on hiljennyt. Monet kahvit on juotu Kivelän peräkammarissa viime vuosikymmeninä, kun olemme poikenneet minun "sydämen kotiini", Saukkolan kylään. Nyt ei enää kuulu Irman tuttu nauru niin kuin silloin ennen, kun tuo Tauno aina kiusoitteli...

Kiitos elämälle, kun sain Irman kanssa jakaa niin monta sodan varjossakin onnellista lapsuusvuotta.

Maija Tähtävuori, Peltosen Maija

Saukkolan kansakoulun alaluokkalaiset opettajansa Liisa Vuorelan kanssa luultavasti talvella 1942. Irma toisena vasemmalta, kirjoittaja kahdeksas koululainen oikealta, otsa paljaana. Matti-veljeni, joka oli kuunteluoppilaana, seisoo opettajan oikealla puolella. Opettajan kehotuksesta hymyilee kilpaa auringon kanssa. Irja taitaa puuttua kuvasta?

Kylän kissat, koirat ja kanat sekä muut kaksijalkaiset

Saukkolassa Parkkosenmäellä Kansan aho- nimisessä talossa asuu Esko, Anni ja Eveliina Parkkonen, ja Päivi Salonen. Eläimiäkin talossa on: Pietu- kissa, Elli- koira ja Elkkana- kana.

Pietu

Pietu on noin kolmevuotias. Se on haettu Saukkolan talosta. Pietu säikky vieraita, ja lempileikkejä on palloleikki ja väijymisleikki. palloleikissä pallona on pingispallo, ja aina kun Pietu haluaa leikkiä, se tuo pallon Eskolle.

Pietulla on kokemusta puussa kiipeilyssä, sillä se on ollut puussa jopa yhdeksän päivää. Se on myös kiivennyt muulloinkin, aika utterasti puuhun. Siksi Pietu on nyt käyskennellyt sisätiloissa.

Sisällä sen lempipaikka on uunin päällinen, ja sisätiloissakin se kiipeilee.

Pietu syö kanaa ja jauhelihaa, ja juo vettä koirankupista.

jatkuu seuraavalla sivulla >>>>

Elli

Elli on sekarotukoira. Se on $\frac{3}{4}$ Lapinkoira ja $\frac{1}{4}$ Norjan harmaa. Se on noin viisi vuotta vanha. Elli on haettu Hankasalmen Armis-vedeltä. Se on rauhallinen, herttainen ja sievä.

Elli seuraa Päiviä, ja etsii missä hän on. Kun Elli pienenä ulkoili jäällä, se ei huomannut keväällä ettei enää ollut jäätä, juoksi veteen, eikä ole enää niinkään vedessä viihtynyt. Se on kastunut myös muulloin venehommissa.

Joskus Elli saattaa viedä Pietun pallon, kun katsoo että Pietu on leikkinyt jo tarpeeksi. Silti Elli ja Pietu tulevat hyvin toimeen, vaikka leikkivätkin joskus riehakkaasti.

Kun Elli on ulkona ja haluaa sisälle, hän vaan koputtaa ikkunaan. Elli ymmärtää puhetta. Kun se kuulee puhuttavan tulemisesta, menee Elli ikkunan luokse katsomaan. Myös kun se kuulee että joku sanoo että joulu tulee, Elli ottaa kirjaimellisesti asian.

Kun Elli haluaa omia herkkujaan, tuijottaa se vaan sitä paikkaa, mistä se niitä yleensä saa, mutta jos sanotaan että Elli ei saa nyt herkkua, se ei ala kerjätä. Elli ei ole ahmatti, herkkuja ovat makkara, sipsit ja pekoni.

Elkkana

Elkkana on 7-8 vuotias kana. Se on haettu Petäjävenden Piesalasta. Elkkana on säikky, tuntee ruokailuajat, ja kotkottaa kun ruoka tuodaan. Se munii silloin tällöin. Elkkana on kaikkiruokainen, syö kauraa ja ruuantähteitä.

RV

Anni leikkimässä Ellin kanssa

kuva: Raakel Vidgren

Kiitos käynnistä.

Kuusjärven rannalla, Hiekkasella oli nuori tyttökissa, joka eräänä syyskesällä olevana päivänä sai seurakseen vieraan poikakissan. Vieras kissa oli kuin kotonaan, tuli talon kissan mukana myöskin sisällekkin. Talossa saivat tietää, että kissa on vastakkaiselta rannalta Myllyntauksen kissa, jota kaivattiin kotia.

Tuli sitten syksyn kylmät ja Kuusjärvi oli eräänä aamuna peilikirkkaassa jäässä ja kylmä, kova tuuli kävi vastakkaisen rannan suuntaan. Nyt Hiekkasen poikien mieleen tuli, että onnistuiskohan, jos pantas vieras kissa käymään kotonaan.

Pojat vei kissan rantaan, laittoivat kananmunan kuoret joka tassuun sekä työnsivät kissan peilikirkkaalle jälle. Voimakas tuuli painoi kissan kovaan liukuun. Kissa nosti häntänsä ja karvansa pystyyn, nyt purjeet senkun parani. Vauhti kiihtyi tuhanteen sataan ja kuului vain ääni, että "vou, vou, vou.."

Pojat oli riemuissaan, huiskuttivat perään ja huusivat, että kiitos käynnistä. Mutta kissa ajatteli varmaan toisin, koska sitä ei tämän jälkeen Hiekkasella näkynyt.

Uki

Saukkolan Isku ry

Kevätkokous Saukossa ma.
21.3.2005 klo 17.30
esillä sääntömääräiset asiat

Tervetuloa
Johtokunta

Saukkolan kyläseura ry

Kevätkokous Saukossa ma.
21.3.2005 klo 18.30
esillä sääntömääräiset asiat

Tervetuloa
Hallitus

POHJOISEN KORPILAHDEN
SEURAKUNTAPIIRIENYHTEISTAPAHTUMAT
VUONNA 2005

- Kesäretki Toivakan kirkkoon sunnuntaina 12.6.
- Lauluilta Hangasjärvellä
- Riihikirkko Marjomäessä 25.7
- Leiripäivä Mutasella 15.9.
- Kauneimmat joululaulut
- Varttuneen väen joulujuhla Ylä-Muuratjärvellä